

Библијска учења Исуса Христа која су оживљена у Исламу

Највећи део хришћана доживљава посланика Мухаммеда (мир над њим) и учења која је подучавао, да су у великом конфликту са библијским учењима донетим од стране Исуса Христа (мир над њим).

Ова књига доказују искреном читаоцу да је Исус назначио долазак посланика Мухаммеда, и да је последњи Божији посланик

Мухаммед оживео многа Исусова учења. У књизи су наведена 21. напуштена библијска учења која су доласком посланика Мухаммеда оживљена у Исламу.

<https://islamhouse.com/2803886>

- [БИБЛИЈСКА УЧЕЊА ИСУСА ХРИСТА КОЈА СУ ОЖИВЉЕНА У ИСЛАМУ](#)
 - [У вези речи „Господ“](#)
 - [У вези речи „Аллах“](#)
 - [Увод](#)
 - [Библијска учења Исуса Христа\[3\]](#) оживљена у Исламу

- Оживљавање веровања у монотеизам – Божију једноћу
- Оживљавање Божије врховне власти у погледу Његових атрибута и својства
- Оживљавање доктрине монотеизма
- Оживљавање вере у Исусово посланство
- Оживљавање вере у Исусову људску природу
- Истина у вези веровања да је Исус Божији син[10]
- Важне напомене
- Оживљавање доктрине Исусовог узнесења (негирање распећа)

- Оживљавање забране прорицања[13]
- Оживљавање забране врачања
- Оживљавање забране узимања камате
- Оживљавање забране конзумирања свињског меса
- Оживљавање забране конзумације крви
- Оживљавање забране алкохолних пића
- Оживљавање забране прељубе (блуда)
- Оживљавање многих корисних пракси
- Оживљавање ритуалног испирања пре молитве

- Исламом се оживљава
пракса пре-молитвеног
прања
- Оживљавање физичког
обављања молитве
- Оживљавање обавезне
милостиње (зеката)
- Кур'ан је оживљење
Исусовог учења. Муслимане
учи плаћању милостиње у
време жетве. Аллах је
поменуо:
- Оживљавање поста
- Оживљавање поздрава мира
- Оживљавање покривања
(хиџаб)[34] за жене
- Оживљавање вишеженства
- Оживљавање праксе
обрезивања

- [Зашто Ислам?](#)
- [Последњи позив на разум](#)
- [Ово је то](#)
- [Ви који сте били верни хришћани, имаћете срдачну добродошлицу при прихватању Ислама јер:](#)
- [Шапат](#)
- [Како постати муслиман](#)
- [Закључак](#)
- [Литература](#)
- [Сазнајте више о Исламу:](#)

БИБЛИЈСКА УЧЕЊА ИСУСА ХРИСТА КОЈА СУ ОЖИВЉЕНА У ИСЛАМУ

إحياء الإسلام من تعاليم المسيح عليه السلام

БЕЗ СУМЊЕ, ОВАЈ ЖИВОТ ЈЕ
ИСПИТ КОЈИ ЗАХТЕВА ВАШУ
ПУНУ БРИГУ О ОНОМЕ ШТА
ЋЕТЕ СА СОБОМ ДА ПОНЕСЕТЕ
НА ВАШЕМ ПОСЛЕДЊЕМ
ОДРЕДИШТУ.

ЈЕДИНО СУ ИСПРАВНО
ВЕРОВАЊЕ И ДОБРА ДЕЛА ВАШ
ПУТ ДО СПАСЕЊА.

У вези речи „Господ“

Реч господ (ен. lord) на
енглеском има неколико повезаних
значења. Првобитно значење је
„господар“ или „владар“ и у овом
смислу је често коришћена да
означи људска бића: „господар
палате“ или „Господар тај и тај“

(нпр. у Британији). Реч Господар са великим словом Г користи се у лексикону Ислама да значи Једног и Јединог Бога – Аллаха. У Исламу, не постоји двосмислености у вези значења ове речи. Док је истина да се повремено реч господар (с великим или малим словом) користи за означавање људског бића, у исламском дискурсу помињање овог израза се увек јасно види из контекста. Док се код хришћана, хиндуса и других вишебожаца, реч Господ са великим Г може односити на Аллаха, Исуса, Св. Духа или неко замишљено божанство, код муслимана нема множину у значењу. Аллах је једини Господар, и Господ је Аллах – не Исус, нити

Рама, нити било које друго створење.

У вези речи „Аллах“

Иако се именица „Бог“ у овој књизи често користи као синоним за Аллаха, постоје велике разлике међу њима. „Аллах“ је реч на арапском која се на српском преводи као „Бог“. Међутим, „Аллах“ има значајно прецизније значење од речи „Бог“. „Аллах“ није пуки арапски термин за реч „Бог“. Уместо тога, корен речи „Аллах“ је илах, што значи „бог“. Постоје небројени измишљени „богови“, али само један је прави и истинити Бог чије име је Аллах. Реч „Аллах“ буквално значи „обожавани“. Аллах је,

дакле, исправно име за једино Биће вредно богослужења, прави Створитељ универзума. Речју „Аллах“, муслимани у суштини, негирају сваки други ентитет који људи погрешно обожавају. Име „Аллах“ је оно којим се Свемогући Бог представља у Кур’ану[1], и како се Посланик Мухаммед (мир над њим) такође позивао на Њега. Због тога ће у овом раду, термин „Аллах“ често бити коришћен да означи једног и јединог Бога, вредног обожавања.

Увод

Сваки појединац се рађа у верском окружењу које није у складу са његовим/њеним избором;

дете се одгаја да следи религију или идеологију његове/њене породице, друштва или културе. Чак као новорођен/а, њему/њој се додељује или вера његове/њене породице или идеологија државе. У неким земљама, вера приписана новорођенчету се чак бележи у матичној књизи рођених. До момента када појединци достигну своје тинејџерско доба, у њима је индоктринирано и они су обично прихватили веровање својих родитеља или свог конкретног друштва. Осећајући да имају мало избора у том погледу.

Међутим, појединци се често сусрећу, или су изложени,

различитим уверењима и идеологијама током читавог свог живота, што многе наводи да испитају дуго чувана уверења, традиције или филозофске идеје. Почињу да испитују исправност својих сопствених веровања.

Трагаоци за истином често достижу тренутак забуне, нарочито када схвате да верници свих религија, секти, идеологија и филозофија тврде да исповедају једну једину истину.

Главни тренутак забуне у главама већине хришћана долази у односу између две главне религије: хришћанства и Ислама.

Највећи део хришћана доживљава Посланика Мухаммеда (мир над њим) и учења која је подучавао, да су у великом конфликту са учењима донетим од стране Исуса (мир над њим).

Ова књига доказују искреном читаоцу да је Исус назначио долазак Посланика Мухаммеда, и да је Мухаммед оживео многа Исусова учења. У књизи су наведена напуштена библијска учења која су доласком посланика Мухаммеда оживљена у Исламу.

Пре него што се удубимо у књигу, треба напоменути да у случају почетка потраге за правом

вером, трагач треба да задржи следеће четири ствари на уму:

Прво, Аллах (слављен и узвишен је Он) нам је дао способност и интелект да откријемо одговор на ово суштинско питање, што је такође и одлука која мења живот: Која је истинска вера?

Друго, Аллах, Најмилоснији, нас није оставио да лутамо без смерница. Заиста, он нам је слао посланике са списима како би нам указао на Прави пут.

Треће, увек се сетите основног разлога ове потраге: надолазећи вечни живот зависи о слеђењу праве вере у овом животу. Ово би требала

бити ваша крајња мотивација, и покретачка снага да наставите потрагу док не будете потпуно задовољни. [\[2\]](#)

Четврто, човек једино може одредити прави пут и направити рационалну и исправну одлуку ако вољно одбаци, све емоције и предрасуде, које га обично заслепљују да види реалност.

Желео бих да захвалим оним уваженим учењацима који су ми дали шансу да учим и цитирам интензивно из њихових књига, нарочито Др. Цамал Бадавију, Др. Билал Филипсу, и брату Мухаммед б. Абдулах Карабаљу. Мој мали

допринос је пре свега компилација одломака из њихових дивних дела.

Са овим кратким предговором, остављам вас да простудирате књигу.

Библијска учења Исуса Христа[3] оживљена у Исламу

Сви посланици су били послати са истом поруком: монотеизам тј. обожавање једног Бога, сведочење врховне власти Његових атрибута као и његове једноће у суштини. Међутим, њихове поруке се могу разликовати у погледу законодавства (ар. шеријата), на пример, начину у извођењу молитви, посту, типовима

милостиње итд. Ово зависи од карактеристика сваког народа датог времена, према Аллаховој мудрости, јер Он познаје Своја створења боље него што она сама себе познају.

Сваки посланик оживео би основно веровање које би бивало изврнуто након одласка претходног посланика. Ислам, као последња порука, оживео је основна веровања и праксе свих претходних порука, укључујући и Исусову поруку. Разрадио их је како би људима биле јасне и једноставне за слеђење.

Следећа су нека основна учења која су успостављена од стране посланика Исуса, а у пракси

оживљена кроз поруку Ислама тј. учењима посланика Мухаммеда:

Оживљавање веровања у монотеизам – Божију једноћу

Ово основно учење је подучавано од стране Исуса (мир над њим), као што је цитирано испод, али напуштено од већине хришћана, и поново оживљено је кроз поруку Ислама. Све захвале Аллаху на Његовој упути.

Шеснаест доказа из Библије и рационалних мисли у вези Аллахове једноће у Његовој суштини, а који негирају доктрину Тројства:

1. Чуј, Израилју: Господ је Бог наш једини Господ. (С. Завет, Поновљени закон 6:4)
2. Није ли Један Бог направио и подржао нас духом живота? (С. Завет, Малахија 2:15),
3. ...да бисте знали и веровали ми и разумели да сам ја; пре мене није било Бога нити ће бити после мене. Ја сам, ја сам Господ, и осим мене нема Спаситеља. (С. Завет, Исаија 43:10-11)
4. Ја сам први и ја сам последњи, и осим мене нема Бога. И ко је као ја? (С. Завет, Исаија 44:6-7, РСВ)

5. Нема осим мене другог Бога, нема Бога праведног и Спаситеља другог осим мене. Погледајте у мене, и спасићете се сви...мени ће се поклонити свако колено. (С. Завет, Исаија 45:21-23)

6. А ово је живот вечни да познају Тебе једног истинитог Бога, и кога си послао (човека) Исуса Христа. [4] (Н. Завет, Јован 17:3)

7. Господу Богу свом поклањај се и Њему једино служи. (Н. Завет, Матеј 4:10)

8. Чуј Израиљу, Господ је Бог наш Господ једини. (Н. Завет, Марко 12:29)

9. Јер је један Бог, и један посредник Бога и људи, Христос Исус. [\[5\]](#) (Н. Завет, 1 Тимотију 2:5)

10. Ја сам Господ, и нема другог. Нисам говорио тајно ни на мрачном месту на земљи... Ја сам Господ, говорим правду, јављам шта је право. (Исаија 45: 18-19)

11. Додатни важан доказ из Библије да је Бог (Аллах), Исус (мир над њим), и Свети Дух (анђео Гаврило) сваки различит у својој суштини: Библија (Стари и Нови Завет) нигде не наводи да Аллах, Исус (мир над њим) и Свети Дух сачињавају један ентитет зван Богом, или једним од тројице. Ово је чист производ измишљеног,

нелогичног, филозофског и двосмисленог размишљања које су људи слепо наследили од својих родитеља и дедова кроз векове и генерације, без било какве рационалне процене или провере ваљаности.

12. Следећи одломци из Библије контрадикторни су вери у тројство на индиректан начин:

- Ни глас Његов не чусте, нит лице Његово видесте. (Јован 5:37)

- ...КОГ НИКО ОД ЉУДИ НИЈЕ ВИДЕО, НИТИ МОЖЕ ДА ВИДИ. (1 Тимотију 6:16)

• ...јер не може човек
Мене видети и остати жив. (Излазак
33:20)

Према Библијским стиховима, нико не може видети нити чути Бога. Ипак, према хришћанском веровању Исус (мир над њим) је Бог. У овом случају, ови стихови не би имали никаквог смисла, јер су Исуса многи од његове породице, следбеника, Јевреја, Римљана и многих других гледали и слушали током његовог живота. Ово значи да Исус не може бити оно о чему ови стихови говоре; они се морају односити на неког другог: на јединог истинског Бога (Аллаха),

Највећег, Кога нико не може видети нити чути.

13. Занимљиво је такође, да Исус сам никада није споменуо Тројство. Није казао ништа у вези узвишених ентитета који чине тројство. Да тројство постоји, он би то казао врло јасно свом народу, јер су посланици долазили да пренесу истину, а не да је сакрију.

14. Веровање и учење којег се Исус (**мир над њим**) придржавао, а то је веровање у једног Бога (**Аллаха**) није ни мало различито од веровања и учења којег су се држали сви претходни посланици. Свако од њих проповедао је Аллахову једноћу уместо концепта „Тројства“.

Исус је једноставно поновио монотеистичку и јединствену поруку која је објављивана посланицима који су долазили пре њега.

15. Доктрина Тројства је ирационална јер ништа што долази од Њега или је створено од стране Њега не може постати Њему равно или Његов партнер.

Кур'ан одбацује концепт Тројства онолико снажно колико одбацује идеју да Аллах има сина. Зато што нас је Аллах обавестио да је Он Један. Ово је основно начело свих објава. Три, разумском или једноставном рачуницом, не може

бити један. Кур'ан се хришћанима обраћа у вези овога:

„О следбеници књиге, не застрањујте у своме веровању и о Аллаху говорите само истину! Месија, Исус, син Маријин само је Аллахов посланик, и Реч Његова коју је Марији доставио, и дух од Њега; зато верујте у Аллаха и Његове посланике и не говорите: „Тројица су!“ Престаните, боље вам је! Аллах је само један Бог – хваљен нека је Он! – зар Он да има дете?! Његово је оно што је на небесима и оно што је на Земљи, и Аллах је довољан као сведок.“ (Кур'ан 4:171)

Ислам је оживео концепт Аллахове једноће у суштини, и

апсолутно занегирао доктрину „синовства“ и доктрину која каже да је Бог (Аллах) Исус (мир над њим) или свети Дух. **Аллах је казао:**

„Неверници су они који говоре: Бог је – Месија, син Маријин!“
(Кур’ан 5:72)

Он је, такође, **казао у Кур’ану:**

„Реци: Он је Аллах – Један! Аллах је Уточиште сваком! Није родио и рођен није, и нико Му раван није!“
(Кур’ан 112:1-4)

Оживљавање Божије врховне власти у погледу Његових атрибута и својства

Бог (Аллах) има вишеструке узвишене атрибуте. Он је Најмилостивији, Самилосни. Он је хваљен у свим објављеним књигама и кроз речи свих посланика. Према Библији, Исус (мир над њим) је учио да је Аллах највећи у Својим атрибутима. У Матеју 19:16-17, када је човек посланика Исуса назвао „благим“, речима:

„Учитељу благи! Какво ћу добро да учиним да имам живот вечни?“ Посланик Исус је одговорио: „Што ме зовеш благим? Нико није благ осим једног Бога.“

Исус је тиме показао атрибуте „неизмерне блакости“ или „савршене доброте“ и потврдио да

ови атрибути припадају само
Аллаху.

У Исаији (44:6-7), наводи се да
Бог (Аллах) каже: „Ја сам први и ја
сам последњи, и осим мене нема
Бога. И ко је као ја?“

Ислам је успешно оживео
основни концепт монотеизма.
Многобројни одломци из Кур’ана и
казивања Посланика Мухаммеда
(мир над њим) потврђују да Аллах:

- Он нема партнера нити
једнаких.
- Он је „невидљив“ јер је
Он над Својим престолом, изнад

небеса, и нико Га не може видети у овом животу.

- Не манифестује се физички нити се рађа у другим облицима.

- Он је вечни; Он не умире.

- Нити рађа, нити је рођен; Њему не треба нико попут мајке, жене или сина.

- Нема партнера у Свом божанству.

- Он је Сам-Себи довољан; сви о Њему зависе и Он свима треба; међутим Он нити зависи о некоме нити Му ишта

треба, попут хране, пића, или помоћи. На пример, Бог (Аллах) каже у Кур'ану:

„...Не постоји ништа што је слично Њему...“ (Кур'ан 42:11)

„Зато не наводите Аллаху сличне! Аллах доиста зна, а ви не знате.“ (Кур'ан 16:74)

...а Аллаху припадају својства најузвишенија; Он је Силян и Мудар.“(Кур'ан 16:60)

Овај основни део веровања (да Аллах заслужује најлепша имена и атрибуте) је истицан више пута и у часном Кур'ану. Ово је очигледно читаоцу Кур'ана, који запажа да се

многобројна кур’анска поглавља завршавају са освртом на неки божански атрибут, попут „Онај Који Све Чује, Свевидећи“, „Онај Који Највише Прашта, Свемилосни“, „Свевишњи, Највећи...“

Оживљавање доктрине монотеизма

Како је поменуто раније, позив на обожавање Аллаха јединог (**монотеизам**), без било каквог посредника, била је порука свих посланика. Због трајних одступања од ове доктрине, она је морала бити поново успостављана од стране свих Аллахових посланика кроз векове. Монотеистичка порука Ислама на једноставан начин говори људима

да треба да обожавају само Аллаха, и да не смеју да обожавају ништа или никог поред Аллаха, на било који начин, кроз било који облик или форму.

Међутим, хришћани сада позивају и моле се Исусу (и осталима) поред Аллаха. Шта више, сва богослужења упућују Исусу. Придруживање других Аллаху није ништа друго до политеизам (многобоштво). Изненађујуће, иако је библијски текст значајно измењен, још увек садржи доказ да је Исус позивао друге монотеизму:

У Луки 4:6-8, ђаво позива Исуса да му се поклони, обећавајући му ауторитет, власт и славу овог света,

„...одговарајући Исус рече му „у писму стоји: „Поклањај се Господу Богу свом, и Њему једином служи.““

„Нема осим мене другог Бога, нема Бога праведног и Спаситеља другог осим мене. Погледајте у мене, и спасићете се...поклониће ми се свако колено.“ (Исаија 45:21-23)

Погледајте у мене, и спасићете се сви крајеви земаљски, јер сам ја Бог и нема другог. (Исаија 45:22)

Господу Богу свом поклањај се и Њему једино служи. (Матеј 4:10)

У Библији, **прави Бог наглашено сведочи:**

Ја сам Господ, и нема другог.
Нисам говорио тајно ни на мрачном
месту на земљи... Ја сам Господ,
говорим правду, јављам шта је
право. (Исаија 45:18-19)

Дакле, суштина Исусове поруке
је да само Аллах заслужује да буде
обожаван; богослужење било коме
осим Аллаху или заједно са њим је
погрешно. Вредно је напоменути да
је обожавање других поред Бога
велика измена Исусове поруке.
Позив на монотеизам је постао
изобличен након његовог одласка од
стране каснијих следбеника,
почевши са Павлом, који је тако
чисту и једноставну поруку
претворио у филозофију Тројства

која оправдава обожавање Исуса, чему следи обожавање Исусове мајке, Марије, обожавање анђела и светаца. Католици имају дугу листу светаца којима се окрећу у разним потребама и временима.

Обожавање других поред Аллаха је ирационално и узалудно; ово је зато јер нити живи нити мртви могу одговорити на молитве човечанства. Обожавање Аллаха не треба бити дељено са Његовим створењима јер су они људи попут нас; они нису творци. Они су слабашна бића попут нас; њима треба храна, пиће, склониште, помоћ, и након своје смрти (или узнесења у Исусовом

случају) они не могу чак ни чути оне који их дозивају!

Ислам успешно оживљава доктрину монотеизма. На пример, [Аллах упозорава у Кур’ану](#):

„Неверници су они који говоре: „Бог је – Месија, [син Маријин!](#)“ [А Месија је говорио](#): „О синови Израилља, клањајте се Аллаху, и моме и вашем Господару! Ко другог Аллаху сматра равним, Аллах ће му улазак у Рај забранити и боравште његово ће Пакао бити; а неверницима неће нико помоћи.“
(Кур’ан 5:72)

„Они којима се ви, поред Аллаха, клањате, заиста су робови, као и ви...“ (Кур’ан 7:194)

„Зар поред Аллаха постоји други бог? Како је Аллах високо изнад оних који друге Њему равним сматрају!“ (Кур’ан 27:63)

„...зар поред Аллаха постоји други бог?“ Реци: „Докажите, ако истину говорите“ (Кур’ан 27:64)

„Џинне и људе сам створио само да би Ме обожавали.“ (Кур’ан 51:56)

Посланик Мухаммед (мир над њим) је казао:

„Молитва је суштински чин богослужења.“ [6]

Последично, ако особа тврди да је муслиман и моли се посланику, свецу, статуи, или било чему сличном, онда су он или она закорачили изван граница Ислама.

Тако, према овим потврдама потврдама, сви други претпостављени богови и божанства које људи обожавају и дозивају, попут Исуса, Светог Духа, Брахме, Шиве, Кришне, Буде нити су богови, нити су манифестација једног истинитог Бога (Аллаха). Чак и када би неко почео да обожава посланика Мухаммеда (мир над њим), иста казна поменута изнад би била примењена на њему.

Оживљавање вере у Исусово посланство

9 доказа Исусовог посланства из Библије

Постоје многи стихови из Новог Завета који потврђују Исуса.

1. „А ово је живот вечни да познају Тебе јединог истинитог Бога, и кога си послао Исуса Христа.“ [\[7\]](#) (Јован 17:3)

2. У Матеју 21:11, забележено је да су се његови савременици обратили Исусу као посланику: „А народ говораше: Ово је Исус пророк из Назарета галилејског.“

3. У Марку 6:4, речено је да је Исус за себе казао да је пророк (посланик): „А Исус рече им: „Нигде није пророк без части до на постојбини својој и у роду и у дому свом.“

У претходним стиховима, за Исуса се каже да је послат као гласник. У Матеју 10:40, Исус је наводно казао: „Који вас прима, мене прима; а који мене прима, прима Оног који ме је послао.“

4. У Јовану 5:30, приповеда се да је Исус такође казао: „Ја не могу ништа чинити сам од себе; како чујем онако судим, и суд је мој праведан; јер не тражим воље своје него вољу Оца који ме је послао.

5. Такође, у Јеванђељу (Матеј 19:16) је записано да је Исус назван „учитељем“ (што је и била улога свих посланика): „И гле, неку приступивши рече Му: „Учитељу благи! Какво ћу добро да учиним да имам живот вечни?““

У Матеју 19:17, Исус одговара ономе који га је ословио са „учитељу благи“, речима: „Што ме зовеш благим? Нико није благ осим једног Бога.“ Исус овде одбија да се назове „благим“, и наводи да је једино Бог истински добар; он јасно имплицира да он није Бог. Такође, Исус овде одбија да буде назван „благим и добрим“, јер савршена

благодост и доброта припада само
Богу (Аллаху).

6. У Матеју 5:17-18, Исус каже: „Не мислите да сам ја дошао да покварим закон или пророке: нисам дошао да покварим, него да испуним. Јер вам заиста кажем: докле год небо и земља стоји, неће нестати ни најмање словце или једна титла из закона док се све не изврши.“

7. Такође у Матеју 5:17-18, бележи се да је Исус Христ инсистирао на стриктној послушности Божијих наредби, што је и улога сваког посланика: „Ако ко поквари једну од ових најмањих заповести и научи тако људе,

најмањи назваће се у царству небеском; а ко изврши и научи, тај ће се велики назвати у царству небеском.“

Оживљавање вере у Исусову људску природу

Без доказа о Исусовој (мир над њим) божанствености у Библији

Треба напоменути да нигде у Јеванђељима Исус себе није назвао „Богом“ нити једним од тројице. Да је ово био случај, то би било поменуто врло јасно у Библији макар једном; то је зато јер је Исус – као и сви посланици - био послат да просветли свој народ, у вези истине

и расчисти им сумњу, а не да их даље збуну.

Заиста, Библија, у садашњој форми, указује на Исусову људску природу.

1. Јер је један Бог, и један посредник Бога и људи, човек Христос Исус. (1 Тимотију 2:5)

2. Чак је и у неким записима Павла, које је црква уврстила у свете списе, Исус назван човеком, посебним и другачијим од Бога (Аллаха).

У 1 Тимотију 2:5, Павле пише: „...један је Бог, и један посредник Бога и људи, човек Христос Исус.“

Данас, постоје многи савремени хришћански учењаци који су веровања да Исус Христ није био „Бог“.

1977., група неколицине библијских научника, укључујући водеће теологе англиканске цркве, као и друге учењаке Новог Завета, објавили су књигу Оличени мит о Богу, која је изазвала велику метеж у Генералном Синоду Цркве Енглеске. У предговору, Џон Хик, написао је следеће:

„Писци ове књиге су убеђени да је други велики теолошки развој расписан у последњем делу двадесетог века. Потреба произилази из пораста знања о

хришћанским коренима, и укључује признавање да је Исус био (како је представљено у Делима Апостолским 2:22) „човек од Бога потврђен“ за специјални задатак и узвишену сврху, и да је каснија концепција њега као отеловљеног Бога, Другог Лица у Светом Тројству које живи живот човека, митолошки или поетски начин изражавања његовог значаја за нас. [\[8\]](#)

Треба истаћи да се концепта Исусове људске природе не држе само муслимани [\[9\]](#); такође га се држе Јевреји и друге ране хришћанске секте попут Евионита (Назарићана), Серинћана,

Басилђана, и Гота. Они су такође, тврдили да је Исус био вољени Божији посланик, и они га нису уздигли у односу на његов праведни статус. Чак и данас постоје цркве у Азији и Африци заједно са Унитарном црквом и Јеховиним Сведоцима који не славе Исуса као Бога. Важно је овде напоменути да им ово није довољно да се ослободе страдања на Судњем Дану осим да прихвате Ислам, посланика Мухаммеда (мир над њим), и последње откровење од Аллаха.

Истина у вези веровања да је Исус Божији син[10]

У Библији, израз „син“ је био коришћен када се говорило о

многим ранијим посланицима. Народ Израилъ је, на пример, био зван „Божијим Сином“ у једној од Мојсијевих књига: „А ти ћеш рећи Фараону: Овако каже Господ: Израилъ је син мој, првенац мој. (Излазак 4:22)

Такође, у Псалмима, иста титула даје се Давиду, „Казаћу наредбу Господњу; Он рече мени: „Ти си син мој, ја те сад родих.“ (Псалми 2:7)

Исто тако, у 1 Дневнику, 22:10, Соломон се назива Сином Божијим: „Он ће саздати дом имену мом, и он ће ми бити син, а ја њему Отац, и утврдићу престо царства његовог над Израилџем довека.“

Из наведених изјава као и многих других цитата у Библији, установљава се да се реч „син“ односи на „близину Богу и Његовој посебној љубави.“ Ово је утврђено када видимо да је сам Исус говорио да је сваки човек који поступи по вољи Оца на небу Син Божији.

Наведено је да је Исус казао у следећим стиховима:

„Љубите непријатеље своје...да будете синови Оца свог који је на небесима.“ (Матеј 5:44-45)

„Благо онима који мир граде, јер ће се синови Божији назвати.“
(Матеј 5:9)

Самим тим, оно шта човека чини вредним називања „Сином Божијим“ јесте побожни живот и милосрдно понашање.

Библија доказује да је Исус заправо одбацио да се назива „Сином Божијим“:

А и ђаволи излажаху из многих вичући и говорећи: Ти си Христос Син Божији. И запрећено им да не говоре да знају да је он Христос.
(Лука 4:41)[\[11\]](#)

С тога, у погледу горе наведеног, не постоји оправдање за сматрање Исуса Сином Божијим у искључивом и јединственом значењу. Када је Исус користио

фразу „Син Божији“, она је значила потпуно исто што је значила и када је коришћена за Адама, Израилља, Давида, Соломона (**мир нека је над њима**), а то је, најближи у љубави према Богу.

Исусова (**мир над њим**) људскост и посланство су потврђени у многим Кур’анским ајетима (**одломцима**) како би исправили озбиљну грешку његовог уздизања до статуса Бога (**Аллаха**) или приписивања да је син Божији.

У Кур’ану, Аллах је указао да нема сина у различитим поглављима. **Навешћемо неке одломке из Кур’ана:**

• „Неверници говоре: “Аллах (Бог) је узео себи дете.” Хваљен нека је Он! Напротив, Његово је све оно што је на небесима и на Земљи. Њему се све покорава; Он је Створитељ небеса и Земље, и када нешто одлучи, **за то само каже:** “Буди!” – и оно буде.“ (Кур’ан, 2: 116, 117.)

• „Они говоре: “Аллах је Себи узео дете!” – Хваљен нека је Он! Он ни о коме не овиси! Све што је на небесима и на Земљи Његово је! Ви за оно што тврдите никакав доказ немате! Зашто онда о Аллаху говорите оно што не знате? Реци: “Они који о Аллаху лажи износе никад неће постићи оно што желе”.

Уживаће кратко на овом свету, а затим ће се Нама вратити и Ми ћемо им дати да искусе неиздржљиву патњу зато што нису хтели да верују.“ (Кур’ан, 10: 68-70.)

• „ ... и да опомене оне који говоре: “Аллах је Себи узео сина.” О томе они ништа не знају, а ни преци њихови. Како крупна реч излази из уста њихових! Они не говоре друго до лаж велику!“ (Кур’ан, 18: 4-5.)

• „Они говоре: „Милостиви је узео дете!“ – Ви, доиста, нешто одвратно говорите! Готово да се небеса распадну, а Земља провали и планине здробе зато што Милостивом приписују дете.

Незамисливо је да Милостиви има дете – па сви ће они, и они на небесима и они на Земљи, као слуге код Милостивог тражити уточиште! Он их је све запамтио и тачно избројио, и сви ће Му на Судњем дану појединачно доћи.“ (Кур’ан 19:88-95)

• „Пре тебе ниједног посланика нисмо послали, а да му нисмо објавили: “Нема бога осим Мене, зато се Мени клањајте!” Они говоре: “Милостиви има дете!” Хваљен нека је Он! А анђели су само слуге поштоване.“ (Кур’ан, 21: 26-92.)

• ...Онај Коме припада власт на небесима и на Земљи, Који нема детета, Који у власти нема ортака и

Који је све створио и како треба уредио!“ (Кур’ан, 25: 2.)

• „Да је Аллах хтео да има дете, изабрао би, између оних које је Он створио, онога кога би Он хтео. Хваљен нека је Он; Он је Аллах, Једини и Свемоћни!“ (Кур’ан, 39:4.)

• „... а Он није – нека узвишено буде достојанство Господара нашег! – узео Себи ни жену ни дете“
(Кур’ан, 72:3.)

• „Месија (Исус), син Маријин, само је посланик – а и пре њега су долазили и одлазили посланици – мајка његова (Марија) је увек истину говорила; и обоје су храну конзумирали. Погледај како Ми

износимо јасне доказе, и погледај, затим, њих како се одмећу.“ (Кур’ан 5:75)

Јасно, идеја да је Исус Бог или да је био син Божији је слаба кроз текст и логично немогућа и Кур’ан је јасно негира.

Важне напомене

Ни у једном од светих хришћанских или муслиманских списа, Марија није тврдила да је она била Божија мајка, нити да је њен син Бог. У Кур’ану је на више места споменуто да је она била побожна, честита жена.

Као мера предострожности, постоје многобројни ајети у Кур’ану који такође потврђују људске атрибуте посланика Мухаммеда, како би спречили његове следбенике да га, након његове смрти, уздигну на божански или полу-божански статус, као што се то догодило са послаником Исусом (мир над њим).

На пример, у 18. поглављу, Аллах налаже посланику Мухаммеду (мир над њим) да следећим речима обавести све оне који слушају поруку:

„Реци: Ја (Мухаммед) сам човек као и ви, мени се објављује да је ваш Бог – Један Бог. Ко жуди да од Господара свога буде лепо

примљен, нека чини добра дела и нека, клањајући се Господару своме, Њему никога не придружује!“
(Кур’ан 18:110)

Оживљавање доктрине Исусовог узнесења (негирање распећа)

Неке од промена које су направљене у порукама посланика Исуса након његовог уздицања на небо су тако суштинске да оне ударају на саме корене хришћанства. На пример, једина два позивања на Исусово узнесење која су нађена у Јеванђељима по Марку и Луки у верзији „Краља Џејмса“ су уклоњене из „Ревидиране Стандардне Верзије“, уређене 1952.

Пре уклањања ових пасуса,
релевантни стихови гласе:

„А Господ, пошто им изговори,
узе се на небо, и седе Богу с десне
стране.“ (Марко 16:19)

„И кад их благосиљаше, одступи
од њих, и узнесе се на небо.“ (Лука
24:51)

Релевантни одломак из
Јеванђеља по Марку је уклоњен,
заједно са другим бројним
стиховима који су непосредно
претходили и следили, укупно
шеснаест стихова.

У „Ревидираној Стандардној
Верзији“ из 1952. године у

јеванђељу по Луки 24:51 пише: „И кад их благосиљаше, одступи од њих.“ Речи „и узнесе се на небо“ су уклоњене. [\[12\]](#)

Ислам је оживео веровање у Исусово узнесење. Кур’ан потврђује најраније записе који нас информишу да га је Аллах уздигао када су његови непријатељи покушали да га убију и разапну. Он га је заменио другом особом која је подсећала на њега, и у стварности, то је особа која је била разапета. До данашњег дана, хришћани верују да је сам Исус био онај који је био убијен и разапет.

Аллах је споменуо у Кур’ану:

“Али зато што су (Јевреји) Завет прекршили и што у Аллахове доказе нису поверовали, што су ни криве ни дужне веровеснике убијали и што су говорили: “Наша су срца окорела” – Аллах им је, због неверовања, њиховог срца запечатио, па их је само мало њих веровало – и због неверовања њиховог и због изношења тешких клевети против Марије. И због речи њихових: „Ми смо убили Месију, Исуса, сина Маријиног, Аллаховог посланика!“ А нису га убили ни разапели, већ им се причинило. Они који су се о њему у мишљењу разилазили, они су сами о томе у сумњи били; о томе нису ништа поуздано знали, само су нагађали; а

сигурно је да га нису убили, већ га је Аллах уздигао Себи. – А Аллах је силан и мудар. И нема ниједног следбеника Књиге који, када буде умирао, неће у њега (Исуса) онако како треба поверовати, а на Судњем дану он ће против њих сведочити.“
(Кур’ан 4:155-159)

Оживљавање забране прорицања[13]

Знање о ономе шта ће се догодити у будућности је јединствени атрибут самог Бога (Аллаха). Нико не зна шта ће се догодити у блиској или далекој будућности осим Њега. Прорицање и врачање је забрањено у свим објављеним списима јер онај који се

тима бави покушава да себе уздигне на ниво Аллаха у погледу преузимања једне од Његових узвишених особина.

Предвиђање времена се не сматра прорицањем или врачањем; ово је зато што временска прогноза зависи о физичким мерама и математичким прорачунима. Ово се разликује од гатања и врачања где особа тврди да он или она знају шта ће се десити у будућности, баш као што и Бог зна. Заиста, Он је једино Свезнајући.

Исус је забранио прорицање и врачање. У Левитском закону 9:26., се наводи: „Ништа не једите с

крвљу. Немојте врачати, ни гатати
по времену.“

Ислам је оживео ову доктрину,
која каже да једино Бог зна
будућност. Бог (Аллах) је казао у
Кур'ану:

“Само Аллах зна шта ће бити.“
(Кур'ан 10:20)

Такође је појаснио:

„Реци: „Нико, осим Аллаха, ни
на небесима а ни на Земљи, не зна
шта ће се догодити; и они не знају
када ће проживљени
бити.“(Кур'ан 27:65)

На основу тога, Ислам строго забрањује тражење савета од врача, видовњака и сл.

Посланик Мухаммед (мир над њим) је казао:

„Ако неко савет потражи од видовњака или пророка, и поверује у оно шта је чуо, онда је (та особа) узневеровала у оно шта је објављено Мухаммеду.“ [\[14\]](#)

Оживљавање забране врачања

Осврћући се на цитат из Старог Завета (Левитски закон 19:26), врачање је забрањено у учењима посланика Мојсија (мир над њим), посланика Исуса (мир над њим), и

свих посланика. Разлог који стоји
иза тога је да врачари и практичари
окулта траже сатанску помоћ како
би обавили своју магију, што је
противно учењу свих Посланика.

Ислам је оживео забрану
врачања.

Посланик Мухаммед (мир над
њим) је казао: „Избегавајте седам
великих упропаштавајућих греха.
Његови следбеници упиташе: О
Аллахов Посланиче, који су то
греси? Казао је: Обожавање неког
мимо Аллаха, практиковање
магије...“ [\[15\]](#)

Оживљавање забране штетних
пракси.

Без сумње, доктринарна учења у вези Аллахове и Исусове истинске природе оживљена су кроз Ислам. У исто време, неке од забрана везаних за штетне праксе индивидуалаца и/или друштва, којима су Исус и претходни посланици учили људе, биле су такође оживљене.

Оживљавање забране узимања камате

Спровodeћи Закон, посланик Исус се противио давању или узимању камате јер текст Старог Завета изричито забрањује камату. **Записано је у Поновљеном закону 23:19** да је Исус казао:

„Не дај на добит брату свом ни новаца ни хране нити ишта што се даје на добит.“ [\[16\]](#)

Ислам оживљава Исусово учење везано за забрану камате:

„О верници, бојте се Аллаха и од остатка камате одустаните, ако сте прави верници.“ (Кур’ан 2:278)

Велика је мудрост иза забране камате. Као прво, онај који зарађује приходе од камате то ради без икаквог рада и ризика; на супрот томе, Ислам снажно подстиче човека да радећи зарађује за свој живот. Друго, онај који позајмљује новац то ради због недостатка финансијских средстава; међутим,

дуг (услед камате) ствара још тежи терет пошто дужник мора да исплати позајмљено заједно са тешким оптерећењем камате. Треће, систем заснован на камати може само да доведе до инфлације, рецесије и чак комплетног колапса финансијског тржишта, чему сведочимо у нашем времену. Многе нације у развијеном, и свету у развоју постале су поробљене системом зеленаштва и камате.

Неоспорно је да је криза светске економије 2008-2009 (и могући колапс многих светских економија), која је почела у Сједињеним Државама и проширила се Европом и Азијом, била изазвана директно

претераним позајмљивањем у количинама неколико пута већим од стварне вредности средстава у кредитима; ово је раширило каматне наплате многих препроданих кредита, што је резултирало претераном и нереалном инфлацијом вредности стварно позајмљеног новца. Ова лажна представа стварности значила је да би било немогуће за већину дужника да врате такве кредите. Бог, Свемогући, забранио је камату на три места у Кур'ану:

• „Онај који се каматом бави дићи ће се као што ће се дићи онај кога је додиром ђаво избезумио, зато што су говорили:

„Камата је исто што и трговина,“ А Аллах је дозволио трговину, а забранио камату. Ономе до кога допре поука Господара његовог – па се окани, његово је оно што је пре стекао, његов случај ће Аллах решавати; а они који то опет учине – биће становници Ватре, у њој ће вечно остати.“ (Кур’ан, 2:275-278)

• „О верници, бездушни зеленаши не будите, и Аллаха се бојте, јер ћете тако постићи оно што желите.“ (Кур’ан, 3:130)

• „И због тешког насиља Јевреја ми смо им нека лепа јела забранили која су им била дозвољена, и због тога што су многе људе од Аллаховог пута одвраћали

и зато што су камату узимали, а било им је забрањено, и зато што су туђе иметке на недозвољен начин узимали. А за оне невернике међу њима Ми смо казну болну припремили.“ (Кур’ан, 4:160, 161)

У Исламу, разлика између легитимне (дозвољене) праксе наспрам забрањених пракси је веома јасна. Ислам дозвољава позајмице новца и дуг, али без наплате камате. Заправо, јако је охрабрено у Кур’ану опростити дуг или део дуга како би се отклонила тегоба ономе коме је позајмица дата, нарочито ако су он или она у финансијским тешкоћама; Аллах је обећао велику награду

ономе ко је у могућности да направи учини ову жртву и опрости дуг.

Муслимани који се управљају према овим правилима никада не пате од ових негативних последица. Међутим, када људи чине дела непослушности Свемогућем Богу дешавају им се катастрофални резултати. Тако да искушења могу да дођу у виду здравствене опасности, финансијског колапса, распада социјалног склопа, као и многих других ситуација. С тога је јасно да Ислам упозорава људе у вези многих озбиљних друштвених обољења која погађају наша друштва у данашњем времену. И једнако је јасно да су ове друштвене

болести препознате и доказане од стране светске заједнице као штетне. Ово је снажан сигнал да је Ислам истинита вера и да је Аллах (Хваљен нека је Он) истинити Бог, један једини Узвишени Господар и Спаситељ.

Оживљавање забране конзумирања свињског меса

Исус никада није јео свињетину. Следио је законе Мојсија и уопште није јео свињетину. **Левитски Закон 11:7-8** каже:

„И свиња, јер има папке раздвојене али не прежива; нечиста да вам је; Меса од њих не једите

нити се стрва њиховог додевајте, јер вам је нечисто.“[\[17\]](#)

Па ипак, већина хришћана данас једе свињетину. Ислам оживљава забрану конзумације свињског меса. У Кур’ану, **Аллах напомиње:**

„Он вам једино забрањује: стрв и крв и свињско месо, и оно што је заклано у нечије друго име, а не у Аллахово. А ономе ко буде приморан, али не из жеље, тек колико да глад утоли, није грешан. — Аллах заиста прашта и милостив је.“
(Кур’ан 2:137)

Оживљавање забране
конзумације крви

Исус такође није јео ништа што је садржало крв, нити је саму крв конзумирао. Записано је да је Бог (Аллах) наложио Посланику Мојсију у Тори, **Поновљени Закон 12:16**: „Само крв не једите; пролијте је на земљу као воду,“

И Левитском Закону 19:26:
„Ништа не једите с крвљу. Немојте врачати, ни гатати по времену.“ [\[18\]](#)

Ова забрана је оживљена кроз многе кур’анске ајете, **један од којих помиње:**

„Реци: „Ја не видим у овоме што ми се објављује да је икоме забрањено јести ма шта друго осим стрви, или крви која истиче, или

свињског меса – то је доиста погано...“ [\[19\]](#) (Кур’ан 6:145)

Оживљавање забране алкохолних пића

Исус је апстинирао од алкохолних пића према упутствима записаним у Бројевима 6:1-4:

„Још рече Господ Мојсију говорећи: Реци синовима Израилљевим, **и кажи им**: Кад човек или жена учини завет назирејски, да буде назиреј Господу, нека се уздржава од вина и силовитог пића, и нека не пије оцта винског ни оцта од силовитог пића нити каквог пића од грозђа и нека не једе грозђа ни новог ни сувог. Докле год траје

његово назирејство нека не једе ништа од винове лозе, ни зрна ни љуске.“ [\[20\]](#)

Ислам оживљава забрану опојних средстава неопозиво. У Кур’ану, [Аллах каже:](#)

„О верници, вино и коцка и идоли и стрелице за гатање су одвратне ствари, шејтаново дело; зато се тога клоните да бисте постигли што желите.“ [\(Кур’ан 5:90\)](#)

[Оживљавање забране прељубе \(блуда\)](#)

Библија указује на питање прељубе у јеванђељу по Матеји 5:27-[30](#) где пише:

„Чули сте како је казано старима: Не чини прељубе. А ја вам кажем да сваки који погледа на жену са жељом, већ је учинио прељубу у срцу свом. А ако те око твоје десно саблажњава, **ископај га и баци од себе:** јер ти је боље да погине један од удова твојих неголи све тело твоје да буде бачено у Пакао. И ако те десна рука твоја саблажњава, **одсеци је и баци од себе:** јер ти је боље да погине један од удова твојих неголи све тело твоје да буде бачено у Пакао.“

Ислам оживљава забрану прељубе сматрајући блуд једним од најружнијих и забрањених дела.

Аллах, Најузвишенији, је казао у Кур'ану:

„А слуге Милостивог су они ... и они који се мимо Аллаха другом богу не клањају, и који, оне које је Allah забранио, не убијају, осим када правда захтева, и који не блудниче; - а ко то ради, искусиће казну.“ (Кур'ан 25:68)

Аллах такође помиње:

„И што даље од блуда, јер то је разврат! О како је то ружан пут!“.
(Кур'ан 17:32)

Као предострожност од варања и блуда, сва дела која могу водити до ових радњи су такође забрањена.

Ислам је, тако, строго забранио мушкарцима да се осамљују са женама са којима нису у сродству [\[21\]](#), затим слободно мешање са њима, чак и руковање са њима. У исто време, охрабрује мушкарце и жене да се облаче скромно и да говоре озбиљним гласом који није заводљив и примамљив у говору са мушкарцима.

У овом тренутку, могло би се расправљати о мудрости забране прељубе. Одговор је да интимна веза ван свете везе брака води бројним штетним ефектима. Неки од ових укључују болести попут ХИВ/АИДС, и деца која долазе из

ванбрачних веза се гледају на посебан начин у друштву и сматрају као да немају лозу. Шта више, ванбрачне везе су деструктивне за породични систем, који је тако драгоцен у Исламу, као и на само друштво.

Оживљавање многих корисних пракси

Заједно са доктринарним учењима у вези Аллахове и Исусове природе која су оживљена религијом Ислама, неке од детаљних пракси које се односе на свакодневни живот којим су Исус и ранији посланици учили својим примером, оживљени су такође. Да

би наставили нашу листу, следе неколико примера таквих учења.

Оживљавање ритуалног испирања пре молитве

Значај прања је евидентан кад се присетимо да је то облик припреме за молитву, при чему се верници чисте пре него што стану пред Аллаха, Свемогућег Створитеља.

Исус је прао своје удове пре обављања молитве, према учењу из Старог Завета. Забележено је да су - Мојсије и Аарон радили исто у Изласку 40-30-32:

И метну умиваоницу између шатора од састанка и олтар, и нали у

њу воде за умивање . И праше из ње руке и ноге своје Мојсије и Арон и синови његови... као што беше заповедио Господ Мојсију. [\[22\]](#)

Исламом се оживљава пракса пре-молитвеног прања

Ислам оживљава пре-молитвено испирање водом, [у Кур'ану се налаже:](#)

„О верници, кад хоћете молитву обавити, лица своја и руке своје до иза лаката оперите – а део глава својих потарите – ноге своје до иза чланака...“ [\(Кур'ан 5:6\)](#)

Посланик Мухаммед [\(мир над њим\)](#) учио је своје следбенике

(својим изјавама и личним примером) да „чишћење“ подразумева прање шака, испирање уста, умивање лица, прање руку, потирање главе влажним рукама, и напослетку прање стопала.

Оживљавање физичког обављања молитве

Исус је обављао своје молитве физички, а не само унутрашњом молитвом. У јеванђељу по Марку 14:32, се наводи:

„И дођоше у село које се зове Гетсиманија, и рече ученицима својим: Седите овде док ја идем да се помолим Богу.“

И Луки 5:16: „А он одлажаше у пустињу и мољаше се Богу.“

Ислам је оживео молитву као главни чин богослужења. Аллах је дао налог верницима да обављају молитве у бројним кур’анским ајетима, **на пример:**

„Молитву обављајте и зекат дајте и заједно са онима који молитву обављају и ви обављајте.“
(Кур’ан 2:43)

Посланик Мухаммед (мир над њим) учио је своје следбенике (кроз речи и дела) да обављање молитве укључује стајање, прегибање и падање лицем на тло. Занимљиво је да је начин обављања молитве у

Исламу више у складу са начином којим је Исус учио од оног који користе хришћани данас. Према Исаији (45:23, РСВ), забележено је да је Бог казао: „Мени ће се поклонити свако колено.“

Према Јеванђељима описано је да се Исус клањао током молитве. Метод поклоњења у молитви није изгледао као његова лична одлука. То је био начин молитве претходних посланика. У Старом Завету, [Постанку 17:3](#): записано је да је посланик Аврам падао својим лицем на тло у молитви; у Бројевима 16:22 и 20:6, [записано је да су обојица Мојсије и Арон падали лицем на тло при молитви](#); у Исусу Навином [5:14](#)

и 7:6, Исус паде ничице на земљу и поклони се Богу; у Краљевима 18:42, Илија се сагиње ка земљи и ставља лице међу своја колена. Ово је била пракса посланика. [\[23\]](#)

Хришћани се данас моле стојећи или седећи, склапајући притом руке и тај начин не може бити приписан Исусу или другима посланицима. [\[24\]](#)

На основу многих казивања, посланика Мухаммеда (мир над њим) видимо начин на који је учио своје следбенике начину обављања молитве, укључујући сагињање и клањање Аллаху.

Оживљавање обавезне милостиње (зеката)

Исус је (мир над њим) потврдио институцију обавезне милостиње познате као „десетак (десетина)“, која је тражена од годишње жетве. „Десетак дај од свега рода усева свог, што дође с њиве твоје сваке године.“ (Поновљени закон 14:22)[25]

Кур’ан је оживљење Исусовог учења. Муслимане учи плаћању милостиње у време жетве. Аллах је поменуо:

„Он је Тај који ствара винограде, подупрте и неподупрте, и палме и усеве различитог укуса, и маслине и

шипке, сличне и различите – једите плодове њихове кад плод дају, и подајте на дан жетве и бербе оно на шта други право имају, [26] и не расипајте, јер Он не воли расипнике.“ (Кур’ан 6:141)

Систем милостиње је добро организован; он обезбеђује различите приходе за готовину, племените метале, разноразну трговинску робу, пољопривредне производе и стоку. [27] Сврха милостиње је веома добро дефинисана; тиче се обезбеђења социјалне подршке људима са потребама у друштву, а не да би се тиме обезбедио лагодан живот свештенства. [28]

Категорије оних који имају право на примање такве милостиње су такође јасно дефинисане у Кур’ану;

„Зекат припада само сиромасима и невољницима, и онима који га сакупљају, и чија срца треба придобити, и за откуп из ропства, и за оне који су презадужени, и у сврхе на Божијем путу, и путнику-намернику. Аллах је одредио тако! —А Аллах све зна и mudar је.“ (Кур’ан, 9:60.)

У Исламу, иако је зекат обавезан, добровољна милостиња је високо похваљена и подстицана. Често, муслимани добровољно дају далеко више свог богатства од

обавезне минималне количине. Они тако поступају јер Бог за милостињу која је заснована на искреним намерама обећава велике награде. У историји Ислама је било много људи који су давали читава своја богатства сиромашнима, тражећи Аллахово задовољство кроз ово изузетно дело милосрђа.

Оживљавање поста

Према Јеванђељима, Исус је постио четрдесет дана. У јеванђељу по Матеји 4:2., се каже: „И постивши се дана четрдесет и ноћи четрдесет, напослетку огладне.“ [\[29\]](#) Ово је био начин поста у складу са праксом ранијих посланика. За Мојсија се такође

преноси у Изласку 34:28., да је постио на сличан начин: „И Мојсије оста онде код Господа четрдесет дана и четрдесет ноћи, хлеба не једући ни воде пијући; и написа Господ на плоче речи завета, Десет Речи.“ [\[30\]](#)

Кур’ан оживљава многа учења Исуса и Мојсија. Он учи вернике посту током месеца Рамазана.

Аллах је поменуо у Кур’ану да је пост наређен муслиманима као што је био наређен претходним нацијама.

„О верници! Прописује вам се пост, као што је прописан онима пре

вас, да бисте се греха клонили.“
(Кур’ан 2:183)

Осим тога, Посланик Мухаммед (мир над њим) је у хадису потврдио да је посланик Давид постио прописно; казао је:

„Дан пости, а дан не пости. То је пост Давудов (мир над њим), и то је највреднији пост.“ [\[31\]](#) (Хадис бележи Бухари и Муслим)

Оживљавање поздрава мира

Према др. Билалу Филипсу, Исус је своје следбенике поздрављао речима, „мир са вама“ тј. „селама“.

Овај поздрав је исти као онај поменути и у књигама Старог Завета.

У 1.Самуиловој 25:6, Посланик Давид упутио је заступнике које је послао у Набал: „И реците му: Здраво! И мир да ти је, и дому твом да је мир, и свему што имаш да је мир!“[\[32\]](#)

Ислам је вера мира и поштовања других. Оживљава племенита морална учења.

Кур’ан налаже свима онима који улазе у куће да упуте поздрав мира; Аллах је наложио верницима да једни друге такође поздрављају овим поздравом:

„А када ти дођу они који у речи Наше верују, **ти реци:** „Мир вама!“
(Кур’ан 6:54)[\[33\]](#)

Посланик Мухаммед (мир над њим) је такође учио своје следбенике да упуте овај поздрав један другом кад год се сретну. Поздрав мира се шири чак до небеса, а анђели ће такође поздрављати поруком мира оне који буду улазили у Рај.

Оживљавање покривања (хиџаб)[34] за жене

Жене из Исусовог окружења су се забраћивале према пракси жена из времена ранијих посланика. Њихове хаљине биле су дуге и покривале су њихова читава тела, и оне су носиле велове који су им покривали косу. У [Постанку 24:64-65](#) се наводи:

И Ревека подигавши очи своје угледа Исака, те скочи с камиле. **И рече слуги:** Ко је онај човек што иде преко поља пред нас? А слуга рече: Оно је господар мој. И она узе и покри лице. [\[35\]](#)

Ислам охрабрује пристојност. Муслиманке су упућене да покривају своја тела и носе мараме које покривају њихове главе и груди. **Аллах је казао:**

„А реци верницама нека оборе погледе своје и нека воде бригу о стидним местима својим, и нека не дозволе да се од украса њихових види ишта осим онога што је ионако спољашње, и нека вела своја спусте

на груди своје, нека украсе своје не показују другима...“ (Кур’ан 24:31)

Мудрост иза покривања је објашњена у Кур’ану где Бог наводи да хиџаб штити жену од потенцијалне социјалне штете. [\[36\]](#) Јер покривање обесхрабрује мушкарце да женама прилазе са нечасним намерама. У Кур’ану Бог наређује:

„О Веровесниче, реци женама својим, и кћеркама својим, и женама верника да спусте хаљине своје низа се. Тако ће се најлакше препознати па неће напастоване бити. А Аллах прашта и самилостан је.“
(Кур’ан 33:59.)

У данашњем друштву, занемаривање хиџаба довело је до тога да је жена постала пуки објекат, при чему се она користи као тело са којим се треба постићи задовољство и затим одбацити без размишљања. Није изненађење што многе компаније данас користе полунаге или наге жене као рекламне реквизите како би њима намамили купце за куповину својих производа. Чињеница остаје да чак и у очима оних који жене користе као објекте, да једино оне које се покривају и не експонирају будном оку јавности сматрају скромним женама.

Оживљавање вишеженства

Не постоји запис којим се посланик Исус супротстављао вишеженству. Постоје многобројни примери таквих бракова међу посланицима забележени у Старом Завету. Посланик Аврам је имао две жене, [према Постанку 16:3, РСВ](#):

„И Сара жена Аврамова узе Агару Мисирку, робињу своју, и даде је за жену Авраму мужу својему после десет година одкако се настани Аврам у земљи Хаханској.“

Такође је и посланик Давид ([мир над њим](#)), [према првој књизи Самуиловој 27:3](#) имао више од једне жене:

„Давид са две жене своје,
Ахиноамом из Језраела и Авигејом
из Кармила удовицом Наваиловом.“

У 1. [Краљевима 11:3](#), речено је
да је Соломон имао, „... жена царица
седам стотина, и три стотине
иноча.“

Према 2. [Дневницима 11:21](#),
Соломонов син Ровоам је имао
мноштво жена. Стари Завет чак
одређује законе у вези поделе
наследства у околностима
вишеженства, што указује на то да је
та пракса била нормална у једном
друштву. ([Погледај Поновљени
Закон 21:15-16](#))[\[37\]](#)

Ислам оживљава ову праксу ранијих Посланика, али изриче строга ограничења у вишеженству. Дозвољава женидбу до четири жене са строгим условима прописивања правде и једнаког третмана међу женама као основним условом за вишеженство. У Кур'ану Аллах каже:

„...онда се жените оним женама које су вам допуштене, са по две, са по три и са по четири. А ако страхујете да нећете праведни бити, онда само са једном; или - ето вам оних које поседујете...“

(Кур'ан 4:23)

Једино ограничење у полигамији записано у ранијим списима је

забрана узимања женине сестре као конкурента, **Левитски Закон 18:18.**[\[38\]](#) Овај закон је примењен у Исламу такође, **како је записано у Кур'ану 4:23.**

“Забрањују вам се: мајке ваше, и кћери ваше, и сестре ваше и сестре очева ваших, и сестре мајки ваших и братанице ваше, и сестричине ваше, и помајке ваше које су вас дојиле, и сестре ваше по млеку, и мајке жена ваших, и пасторке ваше које се налазе под окриљем жена ваших с којима сте имали брачне односе, - али ако ви с њима нисте имали брачне односе, онда вам није грех -, и жене ваших рођених синова, и да саставите две сестре, - шта је било

(пре Ислама), било је, Аллах заиста прашта и самилостан је.“

Оживљавање праксе обрезивања

Исус је био обрезан. Према јеванђељу по Луки 2:21:

„Кад се наврши осам дана да Га обрежу, наденуше му име Исус, као што је анђеоло казао док се још није био ни приметно у утроби.“

Према Старом Завету, посланик Аврам (мир над њим), који није био ни Јевреј а ни хришћанин, је био први који је обрезан. У Постанку 17:9-12., записано је:

„И рече Бог Авраму: Ти пак држи завет Мој, ти и семе твоје

након тебе од колена до колена. **А ово је завет Мој између Мене и вас и семена твог након тебе који ћете држати:** да се обрезају између вас све мушкиње. А обрезаваћете крајак тела свог, да буде знак завета између Мене и вас. Свако мушко дете кад Му буде осам дана да се обрезаје.“

Међутим, већина хришћана данас није обрезава због образложења уведеног од стране Павла, који је тврдио да је обрезавање заправо обрезавање срца. **У његовом писму Римљанима 2:29, написао је:**

„Него је Јеврејин који је изнутра и обрезавање срца духом а не

словима, то је обрезавање. “ У свом писму Галаћанима 5:2, написао је: „Ево ја Павле кажем вам да ако се обрежете Христос вам ништа неће помоћи.“

Ово је била Павлова погрешна интерпретација. Исус није био обрезаан у срцу нити је говорио ишта о обрезавању срца, он се држао „вечног завета“ и био је телесно обрезаан. [\[39\]](#)

Ислам оживљава праксу обрезавања. Преноси се у хадису да је Посланик Мухаммед (мир над њим) казао:

„Пет је пракси које одговарају природним људским тежњама:

бријање стидних длака и пазуха, обрезавање, краћење бркова, краћење ноктију руке и ноге.“ [40]

Зашто Ислам?

Свака особа се треба вратити Исламу јер је то право природно веровање, стечено рођењем сваке особе и изворни траг у свакој људској души када се роди.

Свака особа се треба вратити Исламу јер је Аллах запечатио и њиме заменио све претходне поруке. **Аллах поручује свим људима у Кур’ану:**

„...сада Сам вам веру вашу усавршио и благодат Своју према

вама употпунио и задовољан Сам да вам Ислам буде вера...“ (Кур’ан 5:3)

Свака особа се треба вратити Исламу јер људи свих старосних доба морају обожавати свог Господара (Аллаха) према Закону који је прописан од стране Њега, а на начин како је објављено Његовом Посланику (мир над њим).

Племенима Израилља, на пример, било је наређено да обожавају Аллаха према Закону Мојсија. Када им је посланик Исус послат, било им је наређено да обожавају Аллаха према ономе што је прописано Јеванђељем. Онда, када је Аллах послао Посланика Мухаммеда (мир над њим) са поруком Ислама свим

људима, та порука је постала дужност свих људи, племена Израилља, и свих других, да прихвате ислам.

Уосталом, шта може бити озбиљније од одбијања религије коју је Творац и Одржавалац свега заповедио целом човечанству? Заиста, одбијање те вере је велика неправда почињена од стране људи. Тужно је али истинито да ако особа умре у оваквом стању, он или она биће кажњени и бачени у ватру Пакла где ће вечно боравити. Овај концепт је стотинама пута истицан у Кур’ану и у изјавама Посланика Мухаммеда (мир над њим). Аллах је казао у Кур’ану:

„А онај који жели неку другу веру осим Ислама, неће му бити примљена, и он ће на оном свету настрадати.“ (Кур’ан 3:85)

Такође, Посланик Мухаммед је (мир над њим) казао:

„Ко год од Јевреја и хришћана за мене чује, и не поверује у оно са чиме сам послат, и умре у таквом стању биће од становника ватре.“ (Хадис бележи Муслим)

Примећујемо да само обавештени да да је Аллах казао у пророчанству Поновљеног Закона 18:

„А ко год не би послушао речи Моје, које ће говорити у Моје име, од тога ћу Ја тражити.“ (Поновљени Закон 18:19)

Како је већ у неким књигама доказано да је један од посланика на кога се у овом псаламу мисли посланик Мухаммед (мир над њим), ово значи да ко год верује у Библију мора веровати у овог посланика и у оно што он каже; у супротном, он или она биће позвани на одговорност због тога. Након схватања о томе ко је тај посланик, логично следује да се морамо придржавати његових учења.

Има оних који не желе да прихвате Ислам јер мисле да

прихватањем Ислама окрећу леђа свим пријашњим посланицима које је Бог послао. Ово је погрешно због следећег:

Прво, веровање у све Божије посланике је стуб исламског веровања и стога, ни један муслиман није муслиман ако он или она не верују у Исуса, Мојсија и остале посланике.

Друго, веровање у Аллахове посланике је део онога чему је сваки од посланика подучавао (то јест, сваки од посланика је позивао свој народ да поверује у следећег посланика који ће доћи након њега).

Тако да је одбијање једног
Посланика једнако одбијању
претходних Посланика.

Треће, одбијање било којег
Посланика сматра се одбијањем
Онога Који га је послао а то је
Узвишени Бог.

Четврто, Ислам обећава
следбеницима ранијих вера велике
награде ако додају веровање у
Ислам веровању њихових
претходних вера.

Посланик Мухаммед (мир над
њим) је казао:

„Три врсте људи биће двоструко
награђени: особе међу

следбеницима Књиге (јевреји и хришћани) које су веровале у свог посланика (Исуса или Мојсија) и затим поверовале у Посланика Мухаммеда (прихватајући Ислам)...“
(Хадис бележи Бухари)

Прва награда је зато што је био верник или верница у својој претходној вери, пре него што су он или она сазнали за Ислам; друга награда је за признавање истине и веровање у Исламу.

Дакле, исламска перспектива односа између Посланика је као однос ланчане везе; одбацавање једног од њих рачуна се као одбацавање свих осталих. С тога, бити муслиман значи имати част

веровања у све Посланике који су дошли пре Посланика Мухаммеда (мир над њим) а не значи окретање леђа било коме од њих.

На крају, ми морамо прихватити Ислам јер је Ислам оживео вечна и узвишена учења која су била или заборављена или су претходне поруке бивале искривљене. Ислам задржава и одржава практична учења поменута у ранијим списима која су део урођених права свих људи до краја овог света.

Последњи позив на разум

Завршни предлог: размисли о томе шта сви имамо заједничко.

Хајде да се заједно уразумимо:

„Реци: „О следбеници Књиге, дођите да се окупимо око једне речи и нама и вама заједничке: да се ником осим Аллаху не клањамо, да никога Њему равним не сматрамо и да једни друге, поред Аллаха, боговима не држимо!“ Па ако они не пристану, **ви реците:** „Будите сведоци да смо ми муслимани!“
(Кур’ан 3:64)

„Следбеници Књиге“ је уважени назив дат Јеврејима и хришћанима у Часном Кур’ану. **Муслиманима је наређено да их позивају са племенитим речима пуним поштовања:**

О следбеници Књиге, о учени људи, о људи који тврдите да сте

следбеници узвишене Објаве светог Писма, окупимо се око заједничке платформе: да не славимо никога до Аллаха, јер нико сем Њега није вредан обожавања, јер је Он наш Господар и Пазитељ, наш Одржавалац и Опскрбитељ, вредан сваке хвале, молитви и посвећености.

Ове истине су основа и саставни делови интелекта сваког људског бића. Размотрите ван слојева индоктринације који скривају једноставне чињенице, и бићете у могућности да видите да дубоко у себи, свако људско биће задржава једноставан и очигледан концепт јединог истинског Бога. У суштини,

свако људско биће се слаже да постоји само један Бог вредан обожавања, један Бог који је без партнера, помагача, или било чега што Му се лажно приписује.

Ово је то

У овој књизи, указан вам је Прави пут, и Аллах вам је дао могућност да направите разлику исправног од неисправног; Он вам је, такође, дао слободу избора да прихватите или одбаците поруку Ислама. Ако прихватите Његов позив, бићете топло угошћени у Рају. Ако га одбијете, **сусрешћете се са највећим губитком који можете да замислите:** губитак Раја и загарантовани боравак у ватри

Пакла, вечно. Дајте себи моменат и размислите шта вечност заправо значи. То је врло застрашујуће остварење.

Ви који сте били верни хришћани, имаћете срдачну добродошлицу при прихватању Ислама јер:

· Исус је тражио од својих следбеника да следе Мухаммеда (мир над њим) кад год се он појави, [\[41\]](#)

· Када се Исус врати пред крај овог света, он ће потврдити припадност Исламу и следиће његово учење. [\[42\]](#)

Да, јер је Исус позивао своје истините следбенике да та учења следе док је био на Земљи, он ће их следити када се врати, и зато би сви правоверни хришћани требали да такође следе Ислам.

За оне који су били верујући Јевреји, запамтите да су се посланик Аврам и Мојсије у потпуности предавали свом Господару, било да су Га звали Елохим, Бог, Елох или Аллах. **Сав понос према нацији или прецима је узалудан:** оно шта ће се рачунати на крају је ваша индивидуална веза са вашим Творцем. То значи потпуно предање – Ислам.

За оне који су других вера или који, до сада, нису осећали да су припадници било које вере, размислите о овој поруци сада, без икакве неодлучности и оклевања, пре него што буде прекасно; пре него што вас смрт не преузме. То може бити ускоро. Ко зна? Само Бог зна.

Шапат

Неки људи су у немогућности да пронађу истину због своје слепе привржености својим веровањима. Њихова упорна приврженост се обично не заснива на интелектуалном разумевању учења, већ на моћним културолошким и емоционалним утицајима. Зато што

су одрасли у одређеној породици или друштву, они се чврсто држе до веровања тог друштва, верујући да се придржавају истине.

Постоје и други који су уверени у вези истинитости Ислама и ментално су спремни да га прихвате. Међутим, када дођу до фазе када се сете драстичне промене у њиховим животима, промена која се можда неће свидети њиховим породицама и друштву, они теже одустајању и промени својег мишљења и те одлуке.

Ево им тих шапат:

Без обзира на количину новца, престижа, статуса и моћи које неверник може да поседује у овом животу, он или она неће никада да имају довољно да могу да купе улазак у Рај. На оном свету, најсиромашнији међу становницима Земље који су посведочили истини Ислама, биће далеко срећнији и достојанственији од најбогатије особе која није прихватила поруку Ислама.

Одбацивање Аллахове поруке је највећи грех који се може починити. Из тог разлога, док је душа и даље у телу особе, **иста треба да мудро и брзо искористити повод:** јер још увек је жива и има прилику да

прихвати Аллахову поруку пре него што је прекасно. Време за покајање је ограничено за сваку особу. Када једном смрт дође, није више могуће добити опрост. [\[43\]](#) Аллах је казао у Кур’ану:

„Кад некоме од њих смрт дође, он узвикне: „Господару мој, поврати ме да урадим какво добро у ономе што сам оставио!“ – Никада! То су речи које ће он узалуд говорити...“ [\[44\]](#) (Кур’ан 23:99-100)

Религија је, без поговора, најбитнији аспект живота једне особе зато што утиче на начин који зависи од тога је ли особа на исправном путу или не; из тога следи, дакле, да је одабир праве вере

најбитнија лична одлука коју појединац мора да направи; ова одлука мора да буде заснована на јасноћи и потпуној убеђености. Кад је реч о стварима религије и вероисповести, ништа не би требало да буде препуштено случају. Зато што ће онај који је исправно вођен – насупрот онога који није – сигурно наћи вечну срећу на овом и оном свету!

Како су представљени претходни докази, ко год има здрав интелект може анализирати и резоновати; раскрсница је достигнута, на којој Аллах (Слављен је Он) позива све људе да следе јасан, Прави пут и да заобиђу

све магловите, и кривудавае путеве. Прави пут је сада постао различит од лошег пута, **као што је Аллах и споменуо у Кур’ану:**

...Прави пут се јасно разликује од заблуде! Онај ко не верује у ђавола, а верује у Аллаха – држи се за најчвршћу везу, која се неће прекинути. – А Аллах све чује и све зна.“ (Кур’ан 2-256)

Моја је дужност и одговорност, као житеља ове велике планете, и као онај који је предао своју слободну вољу закону и заповестима Узвишеног Бића, да позовем све људе да се окрену од свих форми обожавања лажних божанстава, да престану да верују у

кипове, иконе, свеце, сфинге, фигуре, амајлије, талисмане, потковице, петокраке, или било какве друге објекте који су направљени од стране људи или било чега друго што је створено. Након покајања, особа се треба потпуно предати вољи Аллаховој, једином Богу универзума.

Како постати муслиман

Свака вера има сопствене услове за преобраћење: ако неко жели постати јеврејин, он/она морају бити у стању да се обавежу на следеће:

1) Да уђу у вечни завет између Бога и људи Израилља и да постану

јевреји његовом/њеном слободном вољом;

2) Да прихвате јудаизам искључујући све друге религијске вере и праксе, што значи и порицање Исуса и Мухаммеда и порицање откровења која је Бог слао човечанству кроз њих;

3) Да се обавежу на пуну лојалност јудаизму и јеврејског народа под свим околностима;

4) Да се посвете изучавању Торе и јеврејског знања; и

5) Да подижу своју децу као Јевреје.

Како би постали хришћани људи морају:

- 1) Веровати да Бог (Аллах) има партнера, мајку и сина;
- 2) Веровати да је свако новорођенче грешно;
- 3) Веровати да је Бог постао човек и спустио се на Земљу како би умро и разапет на крсту због греха људи;
- 4) Порицати посланство Мухаммеда јавно; и
- б) Порицати да је Кур'ан објава од Аллаха.

Међутим, **постати муслиман је лако:**

- 1) Посведочити да нико не заслужује да буде слављен до јединог истинског Бога (а притом се одрећи свих лажних богова);
- 2) Посведочити да је Мухаммед Његов гласник;
- 3) Веровање у свих шест начела вере, и
- 4) Обожавање Аллаха онако како нас је научио Његов посланик Мухаммед.

Стога, постати муслиман/ка је једноставан и лак процес. Ако ико има праву жељу да постане муслиман и има пуно уверење да је Ислам истинита Божија вера, све

што треба да учини јесте да изговори шехадет, тј. речи сведочанства Ислама. Изговарање овог сведочанства из искреног срца особу уводи у Ислам. Ово су главна врата Ислама.

Посланик Мухаммед је казао: „Ко год посведочи да нико не заслужује да буде обожаван осим Аллаха, Који нема садруга, и да је Мухаммед Његов роб[45] и посланик, и да је Исус Аллахов роб, Његов посланик, и Његова реч[46] коју је Он доставио Марији и душа створена од стране Њега; и да је Рај истина, и да је Пакао истина, Аллах ће га на крају увести у Рај, поред

његових дела.“ (Хадис бележи Бухари)

Први део сведочења садржи се од најважнијих речи истине које је Аллах икада објавио Својим племенитим Посланицима: „нико не заслужује да буде обожаван осим Аллаха“. Он је казао у племенитом Кур’ану:

„Пре тебе ни једног посланика нисмо послали, а да му нисмо објавили: „Нема бога осим Мене, зато само Мене обожавајте!“ (Кур’ан 21-25)

Потврђивање овог сведочења подразумева да све форме богослужења, било да су то

молитва, пост, молба, тражење
уточишта и помоћ, морају да се
упуте једино Аллаху. Усмеравање
било каквог облика богослужења
нечему другом поред Аллаха (било
да је то анђео, посланик, Исус,
Мухаммед, светац, идол, сунце,
месец, или дрво) сматра се
контрадикторним основној поруци
не само поруци Ислама, већ такође
свих Посланика; то је неопростив
грех на Судњем дану, осим ако се за
то особа не покаје пре смрти.

Други део сведочанства значи да
је посланик Мухаммед слуга и
изабрани гласник Аллаха. Ово
подразумева да прави муслиман
поштује и следи наредбе Посланика

поменуते у изворима његових казивања. Потребно је веровати у оно што је он казао, практиковати његова учења и избегавати оно шта је он забранио јер су та казивања била, заправо, откровења и инспирације од узвишеног Аллаха.

Како је поменуто раније, Посланик Мухаммед је био послат како би практично применио Кур’ан кроз његове речи, дела, законодавство, као и остале животне аспекте. Када је ‘Аиша (нек је Аллах задовољан с њом), жена Посланика, била упитана о његовом карактеру, одговорила је:

„Његово понашање је било по Кур’ану.“ (Бележе Муслим и Давуд)

Дакле, истински се придржавати другог дела сведочанства је слеђење његове праксе у свим сферама живота. **Аллах је казао:**

„Реци, **(О Мухаммеде)**: „Ако Аллаха волите, мене следите, и вас ће Аллах волети и грехе вам опростити!“ – А Аллах прашта и самилостан је.“ **(Кур’ан 3-31)**

Прави муслиман мора да покуша да обликује његов/њен живот и понашање како би следио Посланика, пошто је он био од Бога живи пример људима за слеђење. **Аллах је казао Свом Посланику:**

„Јер ти си, заиста, најлепше ћуди.“ **(Кур’ан 68-4)**

Аллах је такође казао свим људима:

„Ви у Аллаховом Посланику имате диван узор за онога који се нада Аллаховој милости и награди на ономе свету, и који често Аллаха спомиње.“ (Кур’ан 33-21)

По уласку под окриље Ислама, сви претходни грехови те особе се бришу; започиње се нови живот побожности и праведности пошто су се он/она, у суштини покајали због начина и веровања у њиховом претходном животу.

Посланик је одговорио човеку који је казао да ће прихватити Ислам под условом да му Allah опрости претходне грехе:

„Да ли знаш да прихватање Ислама брише све грехе почињене пре тога?“ (Хадис бележи Муслим)

Чим особа прихвати Ислам, ослобађа се свих почињених греха пре прихватања Ислама. Дела те особе бивају избрисана, и бива као да су поново рођени тог дана. Од тог тренутка треба се трудити у што већој мери да очува своју књигу дела чистом и да настоји да постигне што више добрих дела; јер на основу својих добрих дела биће награђена у Рају.

Поново ћу истаћи да прихватање Ислама не значи окретање леђа порукама претходних Посланика (мир над њима свима). Заиста,

Ислам је испуњење тих порука. Зато, ако сте Јеврејин или хришћанин, прихватањем Ислама и слеђењем Посланика Мухаммеда (мир над њим) је остварење поруке коју су донели Мојсије и Исус (мир над њима).[\[47\]](#)

У сваком случају, одбијање Ислама значи окретање леђа не само посланику Мухаммеду већ такође и претходним посланицима (Мојсију и Исусу). Ово је заправо очито кршење њихових порука, које умањује нечију наду за наградом Раја на будућем свету.

Сада је само на вама да одлучите о вашем сопственом будућем

вечитом дому. Желим вам све најлепше.

Закључак

Да закључимо, Ислам је оживео веру свих посланика, веру која је заснована на веровању у једног јединог Бога нашег Створитеља. Заједно са системом веровања у Бога, Ислам доноси и многа правила и праксе везане за морал, правду, и чист живот. С тога, исламски начин живота је много ближи начину живота Исуса и претходних посланика (**мир над њима свима**) од начина било којих других верских група које тврде да су следбеници Посланика.

Са овом главном концепцијом разјашњених исламских учења, од истинитих следбеника Исуса се очекује да прихвате Ислам по његовим упутствима, а не да окрену своја леђа његовом правилно вођеном учењу. Прихватањем Ислама, особа испуњава веровање у посланика Исуса и Мухаммеда и тиме постиже срећан живот на овом свету, а пре свега испуњава услове за улазак и вечити боравак у Рају.

Нека светлост истине засија нашим разумом и нашим срцима. Нека нас води миру и сигурности у овом животу и вечном блаженству на оном свету.

Мајед С.Ал-Расси

Моб: 00966 (0) 5059067661

Е-маил: majed.alpassi@gmail.com

Литература

1. Превод значења Кур’ана
2. Моја велика љубав према Исусу ме довела до Ислама - Симон Алфредо Карабаљо (Мухаммед б, Адбдулах Карбаљо
3. Истина о Исусу - Др. Манае Хаммад Ал-Џохани
4. Истинита порука Исуса Христа, Билал Филипс,
5. Исправна Божија Вера – Билал Филипс

Сазнајте више о Исламу:

Ø 100 светских великана о Исламу [\[48\]](#) - Самир Бикић

Ø Јединственост Створитеља [\[49\]](#) - Абдул-Мецид Азиз Ез-Зиндани

Ø Непорециви аргументи о истинитости Мухаммедовог посланства [\[50\]](#) - др. Абдул-Мухсин бин Зебн ел-Мутајри

Ø Постоји ли права вера? [\[51\]](#) - др. Билал Филипс

Ø Шта знате о Исламу? [\[52\]](#) - Халид Јасин

Ø Докази да Кур’ан није дело посланика Мухаммеда[53] - др. Абдуллах б. Ахмед Ел-Хувејл

Ø Основе исламског веровања[54] - Мухаммед б. Салих Ел-Усејмин

Ø Отклањање сумњи у вези Ислама[55] - Мајед С. Ал-Расси

Ø Смисао живота[56] - Халид Јасин

[1] Кур’ан је света Књига или Откровење објављено посланику Мухаммеду (благослови и мир над њим).

[2] Библија, у својој садашњој форми, потврђује да је трагање за истином једини пут до спасења. У Јовану 8:32, наведено је: „И познаћете истину, и истина ће вас избавити.“ Муслимани верују да постојећи облик Библије садржи елементе истините оригиналне поруке, иако је од времена Исуса значајно измењена.

[3] Састављено од стране Филипсове „Права Порука Исуса Христа“ и Карбаљове „Моја велика љубав према Исусу водила ме је до Ислама“.

[4] Овај стих јасно указује на разлику између Аллаха као Бога и Исуса као посланика.

[5] Овај стих јасно у казује да Бог мора бити обожаван сам без икаквих посредника; такође, Исус је био човек, а не „Бог“.

[6] Хадис преносе ат-Тирмизи и Абу Давуд

[7] Овај стих указује веома јасно на разлику између Бога Узвишеног и Исуса Посланика. [Види такође Јован 4:34, 5:30, 7:16 и 28, 11:42, 13:16, 14:24](#)

[8] Филипс, Права порука Исуса Христа, 61.

[9] Муслимани верују да је Исус посланик, Месија и потврђују чудотворна дела која је, уз Божију

помоћ, изводио. Створен чудотворно без посредства оца, а родила га је девица Марија, најчаснија жена на свету, чијим именом је Бог назвао 19. поглавље у Кур'ану. За разлику од већине јевреја који и данас износе гнусне лажи и тешке увреде на рачун Исуса и његове часне мајке Марије, као нпр. да је Марија починила блуд и да је Исус копиле и лажни посланик, негирајући све са чиме је дошао. Нека су благословљени он и његова мајка, и чисти од тих лажи (оп. рецензента)

[\[10\]](#) Састављено од Карбаљове, Моја велика љубав према Исусу водила ме је до Ислама.

[11] Филипс: Права Порука Исуса Христа, 50.

[12] Стихови из Марка 16:9-20, као и речи „и узношаше се на небо“ из Луке 24:51, су враћени 1971, и данас се налазе у „Ревидираној Стандардној Верзији“. (оп. писца)

[13] Гатање има многа значења, од којих је и предсказивање, пророковање, и врачање.

[14] Хадис бележи Бухари и Давуд.

[15] Хадис бележи Бухари и Муслим.

[16] Филипс: Права Порука Исуса Христа, 93. стр.

[17] Филипс, Истинита порука Исуса Христа, 83. стр.

[18] Филипс, Истинита порука Исуса Христа, 84.стр.

[19] Кур'ан (2:173) (поменуто раније) забрањује свињско месо (печење, шунку итд) као и крв било које животиње коју је дозвољено јести. Крв се мора испустити из заклане животиње пре припремања меса за јело.

[20] Филипс, Истинита Порука Исуса Христа, 85-86. стр.

[21] Махрам: Жена са којом се брак не дозвољава, на пример, нечија

сестра или мајка. Не-махрам жене су оне са којима је брак дозвољен.

[\[22\]](#) Филипс, Истинита Порука Исуса Христа, 86-87.

[\[23\]](#) Филипс, Истинита Порука Исуса Христа, 87-88. стр.

[\[24\]](#) Филипс, Истинита Порука Исуса Христа, 87. стр.

[\[25\]](#) Филипс, Истинита Порука Исуса Христа, 91. стр.

[\[26\]](#) Односи се на једну десетину када се усеви заливају природним путем нпр. падавинама и сл., или петину када је у питању ручно заливано поље. Ова обавезна милостиња се плаћа и у другим

материјалним добрима, попут стоке, трговине и сл.

[\[27\]](#) На пример, износ милостиње (зеката) за готовину након проласка једне године (чисто) је 2.5%.

[\[28\]](#) [\[28\]](#) Филипс, Истинита Порука Исуса Христа, 92. стр.

[\[29\]](#) Види такође Матеј 6:16 и 17:21.

[\[30\]](#) Филипс, Истинита Порука Исуса Христа, 92. стр.

[\[31\]](#) Ово се односи на добровољни пост, а не на обавезни пост прописан током месеца Рамазана.

[\[32\]](#) Филипс, Истинита Порука Исуса Христа, 90. стр.

[33] Филипс, Истинита порука
Исуса Христа, 90-91 стр.

[34] За случајеве где смо одлучили
да задржимо арапски термин, реч је
транслитерацијом приказана косим
словима када се први пут појави у
тексту.

[35] Филипс, Истинита Порука
Исуса Христа, 88. стр.

[36] Филипс, Истинита Порука
Исуса Христа, 89-90. стр.

[37] Филипс, Истинита Порука
Исуса Христа, 94. стр.

[38] Филипс, Истинита порука
Исуса Христа, 95. стр.

[39] Филипс, Истинита Порука Исуса Христа, 81-82. стр.

[40] Хадис бележе Бухари, Муслим и остали.

[41] За даљу дискусију видите: „Ко заслужује да буде обожаван?“,

Поглавље: „Невероватна пророчанства Мухаммеда у Библији.“ Видите прилог.

[42] За даљу дискусију видите: „Ко заслужује да буде обожаван?“,

Поглавље: „11 чињеница о Исусу.“ Видите прилог.

[43] Сабрано од Карбаљове: „Моја велика љубав према Исусу водила ме је до ислама.“

[44] Неверници ће тражити „другу шансу“ када виде анђеле како се спремају да их казне, али биће прекасно; време им је дато, интелект и водство, али су га они порицали годинама све док им није дошао крај.

[45] Значење „робовања Аллаху“ је раније објашњено.

[46] Значи да је Исус створен када је Аллах рекао „реч“:Буди; када је Он то рекао, Исус је био створен у материци његове мајке, Марије.

[47] Ова важна ставка је доказана у многим различитим радовима под називима „Мухаммед у Библији.“

Они су доступни на интернету и у књижарама.

[\[48\]](#)

<https://islamhouse.com/sr/books/2800358/>

[\[49\]](#)

<https://islamhouse.com/sr/books/2796155/>

[\[50\]](#)

<https://islamhouse.com/sr/books/2786508/>

[\[51\]](#)

<https://islamhouse.com/sr/books/2795101/>

[\[52\]](#)

<https://islamhouse.com/sr/books/2790531/>

[\[53\]](#)

<https://islamhouse.com/sr/books/2799462/>

[\[54\]](#)

<https://islamhouse.com/sr/books/2794958/>

[\[55\]](#)

<https://islamhouse.com/sr/books/2777470/>

[\[56\]](#)

<https://islamhouse.com/sr/books/2775115/>